

Két asszony beszélget.

Írta: VÁNDOR IVÁN.

Az egyik: prêmes, gyöngyös, rájeres, a másik: olcsó kis sapkát visel, fiús blúzt és ékszer helyett csipkefodrán kis kerek tintafoltot.

Az egyik halk, a másik hangos.

A halk: Nem fiam, a londoniakkal nem érthetek egyet. Asszonyok, akik karmolnak, visítanak, kalaptúkkal szúrkálnak, bombát vetnek, gyújtogatnak, állatokat mérgeznek, ezek rossz úton járnak, ezek tönkre teszik az egész ügyet, ahelyett, hogy előbbre vinnék. Ezeket nem lehet komolyan venni, ezekkel nem érthetek egyet.

A hangos (nevet): Nagyon jó, hogy erről beszélsz. Az asszonyok csodálatos alattomosággal és képmutatással kezelik ezt a kérdést nálunk, ahelyett, hogy bevállanak, hogy a londoniak minden karmolásukkal és kalaptúharcukkal együtt — szelídek, mint az angyalok.

A h a l k (nagyot sóhajtozva): azt mondod szelídek és angyalok az ablakbeverők, a bíróval feleselők, a tribünygyújtogatók?

A hangos: Szelídek hát — bár nem türelmesek többé, mint a birkák. Nézzünk csak a szemébe ennek a dolognak. Mi történik odaát a ködös szigeten? Egy csomó rabszolga fölemeli a fejét és változtatni kíván ezeréves tradíciók által szentesített, megszokott, mindenki által elfogadott állapotán. Tudod, mi az, mikor megmozdul váratlanul egy tömeg és azt mondja a világnak: nem jól van ahogy van, meg kell változnod. Azt a zúgást, viharzást mely kíséri, követi a megmozdulást, az átformálódásnak esetét, úgy hívják: forradalom.

A h a l k (nem hisz a fülének): Forradalom! Azok odaát kalaptúkkal forradalmat csinálnak?

A hangos (diadalmasan): A legnagyobb forradalmat, mely még nem ölt meg mást, mint egy fiatal harcos asszonyt, ki megragadta a vágató paripa zabláját. A forradalom történetének ez az asszonyi harc a legizgatóbb, legkülönösebb, legdrágább fejezete lesz, majd ha idők után, megtisztult szemmel tekintve vissza rá, mellé írják a história többi nagy fejezetének.

A halk (finoman és bizonytalanul): Hiszen nem mondom, de mégis különös, hogy magas méltóságok feleségei, leányai minisztereket inzultálnak.

A hangos (boldogan): Nem különös, hanem nagyszerű. Ez az együttérzés az, ami biztosítja a sikert. A különböző osztályok egymást megértése. Itt nem áll szemben elkeseredve a nép és a nemesség. Itt egy-

más mellett áll. És mikor a szegény megcsalt, kiját-
szott, elhagyott lány, gyerekével az ölében sírva pa-
naszolja, hogy a gond, a felelősség, a szégyen egye-
dül az övé, a csábítója pedig tisztelettől körülvéve
házasodni készül, akkor a lady fehér kezét ökölbe szo-
rítja és azt mondja: Votes for women! mert akkor
ez is másképp lenne. És ő, kit nem hagyott el senki
— elfordítja száját fiatal urától és ölelés helyett így
szól: előbb fogadja becsületszavára, kedves férjem,
hogy a nők jogáért harcol...

A halk: Most már értem, miért küzd a nőkkel
egy sorban annyi férfi.

A hangos: És azt is megértheted, miért olyan
nagy szelű ez a forradalom. Csak mártírja van — áldozata
nincs. Asszonyos gonddal vigyáznak, hogy emberéletbe!
kár ne essék. Ha mégis megtörténnék véletlenül —
nem őket érné vád, de bizonyára ők sírnának legjobban.
Hiszen ők nem sebet ütni, hanem sebet gyógyítani
akarnak. Hiszen ők nem gyűlölni, hanem szeretni akar-
nak. Hiszen ők nem akarnak lesülyedni az emberi
vétek legalacsonyabbjához a gyilkossághoz, hanem föl-
akarnak emelkedni a legtisztábban racryogó emberi ideál-
hoz. És ebben a gondolatban találkozik szegény gaz-
daggal, egyszerű a művelttel, az iparos a művésszel:
egymás vágyának és az egymás bajának a meg-
értésében.

A halk gondolkozott...